

Нѣколко време траяло помѣжду имъ дълбоко мълчение. Г. Нѣголъ наченалъ пакъ тѣй разговорката:

„Здравко, защо не посвири съ цигулката или съ кавала?“

Здравко. — Ты знашь, тате, че не съмъ са училъ да свирѣжъ.

Г. Нѣголъ. — Ще са рѣче: чичовото Цонюво момче знае нещо, което ты незнашь.

Здравко. — Туй тѣй, ами то пѣкъ знай ли както мене славенски?

Г. Нѣголъ. — Ами ты знашь ли какъ са оре? какъ са сѣй жито, ечемикъ, рѣжъ, просо, царевицъ, а сѣно друго семе было, былка было знашь ли какъ сичко са отглѣдва и какъ са пребира? Само една ябалчена младочка или една лозена прѣчка можешъ ли ми посади?

Здравко. — Сичко туй не е за мене, немамъ потрѣба отъ него, азъ не съмъ селенинъ.

Г. Нѣголъ. — Ами ако сичкытѣ хора по земята знаехъ само славенски и нищо по̀многу, тогаз свѣта какъ щеше да бѣде?

Здравко. — Много злѣ. И хлѣбъ немаше одъ дѣ да земемъ.

Г. Нѣголъ. — А можеше ли са свѣта поминъ и никой да не знаеше славенски?